

bedsledighed eller en fast dommers forfald måtte være nødvendigt, meddeler justitsministeren beskikkelse. Enhver dommer ved byret skal være forpligtet til, når det af fornævnte grunde skønnes fornødt, at modtage beskikkelse af Justitsministeriet til, foruden sit eget embede, midlertidig at beklæde et andet embede som dommer ved byret. Uden for tilfælde af sygdomsforfald kan embede som landsdommer, præsident eller vicepræsident i sø- og handelsretten eller som dommer ved byret ikke holdes besat ved midlertidig beskikkelse ud over et år. Hvor den midlertidige beskikkelse er foranlediget ved dommerens udførelse af andet offentligt hverv, skal dog den nævnte frist ved kongelig resolution kunne forlænges for indtil et år ad gangen på betingelse af, at ganske særlige grunde taler derfor, at samtykke gives af præsidenten for vedkommende kollegiale ret, eller for retspræsidenters og enkeltdommers vedkommende af præsidenten for den nærmeste overordnede ret, og at en fast ansat dommer midlertidig beskikkes i den pågældende stilling. Midlertidig beskikkelse ved kongelig resolution kan i intet tilfælde meddeles udover et samlet tidsrum af 3 år.

Stk. 3. Landsrettens præsident kan i påtrængende tilfælde, samt når den faste dommers forfald skønnes at ville blive kortvarigt, meddele bemyndigelse til midlertidigt at forestå embedet som dommer ved byret. Dette gælder dog ikke i Københavns byret og retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde. Meddelelse om bemyndigelse efter 1. pkt., skal straks gives til justitsministeren.

Stk. 4. Den, som beskikkes til midlertidig at beklæde et dommerembede, må være i besiddelse af de samme egenskaber, som udkræves til at beklæde embedet som fast dommer.

6. I § 51 ændres »jfr. § 44« til: »jf. § 44 og § 45«.

§ 51. Beslutning om ophør af midlertidig beskikkelse til at beklæde et dommerembede, jfr. § 44 eller af bemyndigelse til at udføre dommergerning, jfr. § 17 a, kan tages af den myndighed, der har meddelt den.

7. I § 154, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Det gælder dog ikke afslag på begæring

om forkyndelse af stævningen for sagsøgte, jf. § 350, stk. 2.«

§ 154. Meddelelser fra retten gives på den måde, som rettens formand bestemmer, medmindre loven indeholder anden forskrift herom.

Stk. 2. Rettens beslutning om, hvorledes meddelelser skal gives, er ikke genstand for kære.

8. I § 163 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* I straffesager, hvor der er spørgsmål om frihedsstraf, kan vedkommende dog alene domfældes som udebleven, jf. § 847, stk. 3, nr. 4, såfremt forkyndelse er sket for denne personlig.«

Stk. 2 bliver herefter til stk. 3.

§ 163. En forkyndelse er gyldig, selv om meddelelsen ikke kommer til vedkommendes kundskab.

Stk. 2. Er det dokument, der skal forkyndes, kommet vedkommende i hænde, anses forkyndelsen for sket, selv om forkyndelsen ikke er foretaget i overensstemmelse med reglerne i §§ 155–157.

9. § 165, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* I sager, der behandles af retten, afholdes vederlaget for forkyndelse af statskassen bortset fra forkyndelse af de domme, der omhandles i § 219, stk. 4. Skal vederlaget ikke afholdes af statskassen, betales det forud af den, der begærer forkyndelsen foretaget.«

§ 165. — — —

Stk. 2. I sager, der behandles af retten, afholdes vederlaget for forkyndelse af statskassen. I øvrigt betales vederlaget forud af den, der begærer forkyndelsen foretaget.

Stk. 3. — — —

10. § 219, stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Har retten bestemt, at forkyndelse af stævningen ikke skal ske, og er sagsøgte dømt efter § 354, stk. 3, eller efter § 354, stk. 6, uden at have indleveret svarskrift, regnes de i stk. 3 nævnte frister for sagsøgtens vedkommende fra afgørelsens forkyndelse for ham.«

§ 219. — — —

Stk. 2. — — —